

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตน ตามแนวคิดของชอสโตรมที่มีต่อภาวะล้าจะแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัย ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลปรากฏว่านักศึกษามหาวิทยาลัยที่เข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตน มีภาวะล้าจะแห่งตนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยจากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ครั้งหลังการทดลองภาวะล้าจะแห่งตนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ สมาชิกที่เข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนได้ตระหนักว่า พฤติกรรมควบคุมชก โยของคน และยอมรับตนเองในแต่ละโพลาริตีได้มากขึ้น จึงทำให้สรุปตามโครงสร้างของการวิจัยได้ว่า กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสโตรมทำให้ภาวะล้าจะแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนมีโครงสร้างทฤษฎีของภาวะล้าจะแห่งตนโดยเฉพาะ และกระบวนการกลุ่มมุ่งให้สมาชิก มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างสูง และเข้ม โดยที่แต่ละคนรู้สึกมั่นคง ปลอดภัยจนสามารถแสดงคนที่แท้จริงออกมาในกลุ่มโดยไม่รู้สึกว่าคุณถูกคาม หรือบังคับ พฤติกรรมควบคุมชก โยในกลุ่มจึงลดลง เกิดการสื่อสารสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมา นอกจากนี้แต่ละบุคคลยังได้รับการส่งเสริมให้เผชิญกับภาวะในโพลาริตีอื่น ได้คลายความหงุดหงิดขัดแย้งภายในลง ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นกระแสวิจัยที่มีพลังให้บุคคลได้เป็นตนเองอย่างแท้จริง กล่าวสำรวจตรวจสอบพฤติกรรมของคนตรง ๆ กล่าวเผชิญกับภาวะที่เคยรู้สึกกลัวหรือไม่แน่ใจ มีผลทำให้สมาชิกแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกัน ผลก็คือสมาชิกยอมรับตนเองในโพลาริตีอื่นได้มากขึ้น เกิดการประสมประสานในบุคลิกภาพ และมีภาวะล้าจะแห่งตนเพิ่มขึ้น (Shostrom 1976: 138-143; 1972:41-53, 218-221; 1967: 53-57) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคิมบอล และเกลโซ (Kimball and Gelso 1974) ฟูลด์ และฮานนิแกน (Fould and Hannigan 1976) ฟลาเฮอร์ตี (Flaherty 1974) วอเนอร์ (Warner 1980) โทมัลตี (Tomalty 1986) ซึ่งพบว่าประสบการณ์กลุ่มทางจิตวิทยาช่วยให้นักศึกษามหาวิทยาลัยมีภาวะล้าจะแห่งตนเพิ่มขึ้น

กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนให้โอกาสสมาชิกกล้าแสดงความเป็นตัวเอง หรือแสดงอารมณ์ตามธรรมชาติอย่างรู้สึก เพราะเชื่อว่าอารมณ์ที่แสดงออกไม่ได้หรือไม่หมดจะย้อนเข้ามาภายใน ผลก็คือรู้สึกดีขึ้นว่า หมดอาลัยตายอยากและมีพฤติกรรมควบคุมชก โย (Shostrom 1967: 67-68) ความพยายามของกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าจะแห่งตนก็คือ เอื้อเพื่อบรรยากาศ

อันเหมาะสมด้วย การเอาใจใส่ ถาม ให้ข้อมูลสะท้อนกลับ ส่งเสริมให้สมาชิกได้สัมผัสพันธ์กับผู้อื่น
 อย่างตรงไปตรงมา ส่งเสริมให้สมาชิกได้เผชิญกับภาวะในโพลาริตีตรงข้ามซึ่งสมาชิกกลัวที่จะเผชิญ
 โดยเฉพาะโพลาริตีพื้นฐานทั้งสอง คือ ความโกรธ - ความรัก ความเข้มแข็ง - ความอ่อนแอ
 การเผชิญดังกล่าวใช้กิจกรรมและแบบฝึกหัดเชิงทฤษฎีจิตวิทยาเพื่อภาวะลัทธิแห่งคนตามแนวคิด
 ของชอสโตรม (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง) และนำไปสู่สมาชิกส่งเคราะห์คุณค่าใหม่ (Shostrom
 1972: 41-53) คุณค่าซึ่งส่งเคราะห์ขึ้นใหม่คือการกล้าเป็นตนเองอย่างที่เป็น (Lepage
 1975) เปิดใจยอมรับตนเองได้ไม่ว่าจะเป็นโพลาริตีใด สมาชิกผู้หนึ่งกล่าวหลังจากประสบการณ์
 กลุ่มว่า "รุ่งต้องยอมรับมัน แม้ว่าจะรู้สึกยากที่จะยอมรับ... ไม่อยากหนี... ถึงเวลาต้องทำแล้ว"
 บรามเมอร์ และชอสโตรม (Brammer and Shostrom 1984: 103) กล่าวว่าเมื่อบุคคลได้
 แสดงความรู้สึกออกมาตรง ๆ จะทำให้ความตึงเครียดภายในลดลง เกิดความมั่นคงทางใจ และ
 กล้าที่จะหาวิธีแก้ไขปัญหาของตนเอง สมาชิกคนเดิมกล่าวอีกว่า "รุ่งต้องเพิ่มความเชื่อมั่น...
 ต้องพูดคุย ทักทายคนอื่นก่อน" หลังประสบการณ์กลุ่มรุ่งมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจน ลี
 หน้าสดชื่น และแสดงตนต่อกลุ่มอย่างเป็นธรรมชาติ "ตื่นตันใจที่ได้รับการเอาใจใส่... น้ำค้าง
 ไหลออกมา" ชอสโตรม (Shostrom 1967: 201) กล่าวว่าเมื่อบุคคลได้แสดงความรู้สึกใน
 ระดับแก่นออกมา ได้สัมผัสกับตนเองในโพลาริตีตรงข้าม เขาจะยอมรับตนเองได้มากขึ้น และ
 แสดงตนตามธรรมชาติ พฤติกรรมควบคุมชกโยจึงถูกแทนที่ด้วยพฤติกรรมภาวะลัทธิมากขึ้น

กระบวนการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกภายในกลุ่มเป็นเพราะกระแสการเคลื่อนไหวของ
 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกที่มีร่วมกันอย่างสูง และเข้ม การส่งกระแสความเคลื่อนไหวของ
 กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะลัทธิแห่งคนครั้งนี้ (หน้า 56-63) พบว่ากลุ่มมีการพัฒนาไปตามขั้นตอน
 ทฤษฎีของชอสโตรม นั่นคือ ในช่วงที่ 1 ซึ่งเป็นขั้นเริ่มกลุ่มสมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างผิวเผิน
 ต่างพยายามแสดงตนให้เป็นที่ยอมรับและเข้ากับผู้อื่นได้ ในลักษณะเกินพอดี เช่น แสดงตัวมาก
 โดยไม่เอาใจใส่ผู้อื่น หรือในทางตรงกันข้ามกลับหลบซ่อน และไม่กล้าแสดงตัว ในช่วงนี้สมาชิก
 แบ่งปันประสบการณ์ ซึ่งไกลตัวและเป็นเรื่องราวในอดีตที่น่าประทับใจของตัวเอง ช่วงที่ 2 กลุ่ม
 พัฒนาไปสู่ขั้นตอนที่ 2 โดยมีสมาชิกส่วนหนึ่งเข้ามาจัดการดำเนินกลุ่ม กำหนดหัวข้อประชุม กำหนด
 ตัวผู้พูด ในขณะที่สมาชิกอีกส่วนหนึ่งคล้อยตามอย่างเงิบ ๆ พฤติกรรมควบคุมชกโยของสมาชิกกลุ่ม
 ดังกล่าวได้รับการยอมรับจากผู้นำกลุ่ม และยังคงให้โอกาสแสดงตนอย่างเป็นอิสระ ระยะเวลา
 สมาชิกซึ่งเป็นฝ่ายเงิบเริ่มกล้าแสดงออกและร่วมแบ่งปันต่อกลุ่มมากขึ้น กระแสการเคลื่อนไหว
 ของกลุ่มจึงพัฒนาไปสู่ขั้นที่ 3 อย่างรวดเร็ว การควบคุมชกโยในกลุ่มลดลงโดยสมาชิกที่แสดงตัว
 มากได้ลดบทบาทเป็นผู้ฟัง ขณะเดียวกันสมาชิกที่เงิบได้แสดงส่วนที่บกพร่องของตนให้กลุ่มรับรู้มาก
 ขึ้น ในช่วงนี้สมาชิกกล้าเป็นตัวของตัวเอง และแสดงตนตามธรรมชาติได้ เช่น ร้องไห้เมื่อรู้สึก

เจ็บปวด อ่อนแอ สมาชิกยอมรับตนเองได้มากขึ้นหลังจากได้รับการส่งเสริมให้เผชิญกับโพลาริตีอื่น ซึ่งสมาชิกเคยรู้สึกกลัวที่จะเผชิญ สิ่งที่เด่นชัดมากในกระแสดังกล่าวนี้ คือสมาชิกมีการแสดงความรู้สึกต่อกันอย่างตรงไปตรงมา แม้ว่าจะเป็นความรู้สึกในเชิงลบ เช่น โกรธ เกลียด กลัว ไม่ชอบ ในช่วงที่ 3 ถึงช่วงที่ 5 กระแสดังกล่าวมีความต่อเนื่องกันไปถึงช่วงยุคกลุ่ม บรรยากาศมีความแน่นแฟ้นเป็นหนึ่งเดียว สมาชิกรู้สึกผูกพันใกล้ชิด และเมื่อถึงเวลาแยกจากกัน สมาชิกต่างแสดงความอาลัย และได้ตกลงกันว่าจะยังคงติดต่อกันและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันต่อไปอีก

ปฏิสัมพันธ์ที่เข้มและแน่นแฟ้นในกระแสดังกล่าวนี้ สมาชิกมีความไว้วางใจกันดังกล่าวกว่า ทำให้สมาชิกกลุ่มได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์อันได้แก่ ความรู้ ความรู้สึก และความคิดต่าง ๆ ได้สำรวจตรวจสอบพฤติกรรมควบคุมชกโยนทั้งของตนเอง และสังเกตจากพฤติกรรมผู้อื่น ประสบการณ์กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนครั้งนี้ กระแสดังกล่าวได้รับการเอื้ออำนวยให้พัฒนาไปตามทิศทางของภาวะสัจจะการแห่งตน สมาชิกกลุ่มได้แสดงตนตามธรรมชาติ จึงทำให้ได้เรียนรู้ และเข้าใจ พฤติกรรมตนเอง พฤติกรรมของผู้อื่น ดังเช่นที่สมาชิกผู้หนึ่งกล่าวสรุปหลังการประชุมกลุ่มช่วงหนึ่งว่า "วันนี้เราได้มาคุยกันหลายครั้ง รู้สึกว่ามีความเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น บางครั้งเราไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องทำอย่างนั้น... แต่เขาก็มีเหตุผล เขาก็เป็นของเขาอย่างนั้น ได้รู้ว่าต่างคนต่างก็มีปัญหาของตัวเอง" จอห์นสัน (Johnson 1986: 7) อธิบายว่ากระแสที่นำไปสู่การเรียนรู้ และมีภาวะสัจจะการแห่งตนเพิ่มขึ้น เพราะบุคคลได้มีสัมพันธ์ภาพอันดีงามต่อผู้อื่นอย่างเป็นตัวของตัวเอง ในภาวะของ "ที่นี่-เดี๋ยวนี้" (here-and-now) อย่างสมบูรณ์

บทบาทของผู้นำกลุ่มเป็นปัจจัยที่สำคัญมากต่อสมาชิกในการที่จะกล้าแสดงตนตามธรรมชาติ การนำกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนครั้งนี้ ผู้วิจัยยอมรับและให้อิสระสมาชิกทุกคนได้เป็นตัวของตัวเองโดยไม่ประเมินหรือตัดสิน แต่แสดงความเอาใจใส่ด้วยการรับฟัง ให้ข้อมูลที่สังเกตเห็น และสะท้อนความรู้สึก ทำให้สมาชิกรู้สึกว่ามีคนเข้าใจและกล้าเปิดเผย ความอ่อนแอ และบกพร่องออกมาในกลุ่ม สมาชิกชายผู้หนึ่งกล่าวหลังจากได้รับประสบการณ์กลุ่มว่า "ผมรู้สึกที่ผมได้เปิดเผยสิ่งที่รู้สึกจริง ๆ ภายในใจออกมา และเพื่อนก็ยอมรับผมได้ แม้ผมจะรู้สึกว่าคุณอ่อนแอ... แต่ผมจะปรับตัวเองใหม่" การเปิดเผยตนเองดังกล่าวทำให้สมาชิกมีภาวะสัจจะการแห่งตนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้สอดคล้องกับข้อค้นพบของ เลอปาจ (Lepage 1975: 5027A) ที่พบว่า การเปิดเผยตนเองของสมาชิกกลุ่มมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับการเพิ่มภาวะสัจจะการแห่งตน บทบาทที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการนำกลุ่มครั้งนี้ คือ การส่งเสริม (Encourage) ให้สมาชิกได้ประสบ (Experience) กับภาวะในโพลาริตีต่าง ๆ โดยใช้วิธีฝึกฝน (ดูรายละเอียดที่ภาคผนวก ง.) เมื่อสมาชิกพร้อมที่จะรับการฝึก ประสบการณ์ตรงดังกล่าวทำให้สมาชิกมีภาวะสัจจะการแห่งตนเพิ่มขึ้น (Shostrom 1967: 210-217) สอดคล้องกับที่ เคนนิสตัน เลอวิน และ เคอร์ท (Dennis-

ton 1976; Levin and Kurtz 1974) พบว่าวิธีการฝึกที่ให้สมาชิกได้รับประสบการณ์ตรงอย่างเข้ม ๆ ทำให้บุคคลตระหนักรู้ ยอมรับตนเอง กล้าเป็นตนเองตามธรรมชาติ และมีภาวะสัจจการแห่งตนเพิ่มขึ้น เหตุผลอีกประการหนึ่ง ซึ่งช่วยให้สมาชิกกลุ่มมีภาวะสัจจการแห่งตนเพิ่มขึ้นในครั้งก็คือ ประสบการณ์ ในการนำกลุ่มของผู้นำกลุ่ม (Omer 1974; Magyar 1974: 103 A; Levin and Kurtz, 1974) การทดลองเรื่องกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจการแห่งตนนี้ ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์ในการนำกลุ่มมาบ้าง และได้ทดลองนำกลุ่มตามแนวคิดนี้ก่อนการทดลองจริง จึงมีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยสามารถใช้ทักษะการปรึกษาเชิงจิตวิทยา และกิจกรรมตามแนวทฤษฎีของชอสโตรมนำกลุ่มไปตามเป้าหมาย

จำนวนสมาชิกของกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจการแห่งตนในการทดลองครั้งนี้ คือ 8 คน ซึ่งเป็นขนาดที่เหมาะสมที่สุดต่อการเจริญงอกงามของสมาชิก (Shostrom 1976: 211-213) และก่อนเข้ากลุ่มสมาชิกยังมีเป้าหมายเฉพาะและต้องการพัฒนาตนเอง จึงทำให้เขารับผิดชอบและมีส่วนร่วมต่อกลุ่มในระดับสูง (Magyar 1974: 103 A) จึงมีส่วนช่วยให้สมาชิกมีภาวะสัจจการแห่งตนจึงเพิ่มขึ้น (Noll and Watkins 1974: 206-209)

วัยของนักศึกษาที่อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมการทดลองครั้งนี้ นักศึกษาที่เข้าร่วมกลุ่มมีอายุระหว่าง 19-24 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ให้ความสำคัญต่อกลุ่มเพื่อนมาก (Fadiman and Frager 1984: 152) ดังเช่นที่สมาชิกกลุ่มได้แสดงความรู้สึกต่อกันว่า "พี่รุ่งครับ มาถึงตอนนี้ผมไม่อยากให้พี่เห็นพวกผมเป็นรุ่นน้อง ถ้าพวกผม Joke กัน ก็ไม่อยากให้พี่เห็นว่าเป็น Joke ของน้อง ๆ แต่อยากให้พี่เห็นเป็นกลุ่มเพื่อน ผมยกตัวผมขึ้นมาเทียบกับพี่แล้ว..." ชอสโตรม (Shostrom 1976: 119-122) กล่าวว่าสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นระหว่างเพื่อนโดยมีการแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่มีคุณค่าในตนเองดังกล่าว จะส่งเสริม ความงอกงามของบุคคลได้มากที่สุดในช่วงวัยนี้

สถานที่สำหรับประชุมกลุ่มเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริม ให้กลุ่มดำเนิน ไปอย่างสมบูรณ์ (วิตตา อัจฉริยะเสถียร 2523: 4) สถานที่สำหรับการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อกลุ่ม เช่น สงบเงียบ มีความเป็นส่วนตัว และสมาชิกได้อยู่ในบริเวณเดียวกันทำให้รู้สึกเป็นกันเอง ใกล้ชิด และอบอุ่น

เวลาในการประชุมกลุ่มครั้งนี้ต่อเนื่องกันตั้งแต่ค่ำวันศุกร์ ถึงเย็นวันอาทิตย์ รวมเวลา 20 ชั่วโมง เวลาที่ต่อเนื่องทำให้สมาชิกได้รับประสบการณ์กลุ่มอย่างเข้มติดต่อกัน ซึ่งจะให้ผลดีต่อการพัฒนาภาวะสัจจการแห่งตนมากกว่าเวลาที่ถูกแบ่งออกเป็นช่วง ๆ (Meador 1971: 70-76; Kimball and Gelso 1974; Watkins, Noll and Breed 1975) เพราะเมื่อเวลาผ่านไปสมาชิกกลุ่มจะลบลก โทป้องกันตนเองลง และแสดงคนที่แท้จริง (Verny 1974: 167) ที่ยังสามารถแสดงตนอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเองยิ่งขึ้น ในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น (Shostrom

1967: 201)

ผลการวิจัยจากตารางที่ 3 ซึ่งแสดงถึงภาวะสัจการแห่งตนเป็นรายด้าน จะเห็นว่า ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลรวม นั่นคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะ สัจจะแห่งตนมีภาวะสัจการแห่งตนเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองมาตรหลัก คือ ความสามารถในการใช้ชีวิตปัจจุบัน และความเป็นตัวของตัวเอง ทั้งนี้เป็นเพราะกระบวนการ กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตนเน้นการส่งเสริมให้สมาชิกรับรู้ความจริงของปัจจุบัน (here- and-now) มากกว่าอ้างอิงอดีตหรืออนาคต (Shostrom 1976: 153) ทั้งเสริมบรรยากาศแห่ง การยอมรับ และมีกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดเชิงทฤษฎีที่ส่งเสริมให้สมาชิกเป็นตัวของตัวเองอย่างที่เป็น ในแต่ละโพลาริตี โดยไม่ตัดสินว่าดีหรือเลว กระบวนการดังกล่าวมีพลังของกระแสจิตวิทยาที่ เกิดจากความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น มีการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนหรือถ่ายทอด ความคิด ทัศนคติ ค่านิยมสังคมนต่าง ๆ ระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเองทำให้สมาชิกตระหนักรู้ กล้ากำหนดทางเลือกที่เป็น ของตนเอง (Shostrom 1976: 41-75) ดังนั้นศักยภาพในอีกหลายด้าน เช่น ความละเอียด อ่อนต่อความรู้สึกทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนความคิดและค่านิยมต่อตนเองหรือต่อการดำเนิน ชีวิตจึงเปลี่ยนแปลงไป ดังผลการวิจัยในตารางที่ 4 ที่แสดงให้เห็นว่าภาวะสัจการแห่งตนใน มาตรฐานย่อย 7 ด้าน เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้วย คือ 1) ความยืดหยุ่นต่อค่า นิยม 2) ความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึก 3) ความเป็นธรรมชาติ 4) ความนับถือตนเอง 5) ความยอมรับตนเอง 6) การมีทัศนคติต่อผู้อื่น 7) ความสามารถสร้างความสัมพันธ์ ใกล้เคียง ส่วนภาวะสัจการแห่งตนในมาตรฐานย่อยอีก 3 ด้าน คือ 1) คุณค่าในการดำเนินชีวิต 2) การรับรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ 3) การยอมรับความก้าวร้าว มีการเปลี่ยนแปลง เพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

1. สภาวะของประสบการณ์ของการเรียนรู้ในกลุ่มครอบคลุมเนื้อหาของความรู้สึกนึกคิด ทางภาวะสัจจะแห่งตนได้ใน 7 ด้าน เท่านั้น

2. การศึกษาของคูปเปอร์สมิท (Kupersmith 1975: 2028A) พบว่าการเปิดเผยตนเองในอิติมิผลต่อการเพิ่มภาวะสัจการแห่งตน ด้านการรับรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมากกว่าการเปิดเผยตนเองในปัจจุบันหรือวิธีอื่นๆ ในขณะที่ เชส (Chase 1979) พบว่าภาวะสัจการแห่งตนด้านการรับรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ และด้านคุณค่าใน การดำเนินชีวิต จะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อกำหนดวิธีการกลุ่มแบบมีการกำหนด กิจกรรมล่วงหน้า รวมทั้งมีบรรยายสั้น ๆ ประกอบด้วย การทดลองเรื่องกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะ สัจจะแห่งตนเน้นประสบการณ์กลุ่มที่ไม่มีกำหนดแนวทางภาวะสัจจะแห่งตนด้วยการวางแผน ดำเนินกิจกรรมที่ตายตัว แต่มุ่งให้สมาชิกได้สัมผัสกับประสบการณ์และเปิดเผยตนเองในปัจจุบัน

กระแสลุ่มครั้งนี้จึงอาจไม่ครอบคลุมภาวะสังจการแห่งตน 3 ด้าน ดังกล่าวจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยจากตารางที่ 5 เป็นการประมวลความรู้สึกและข้อคิดเห็นต่อการเข้ากลุ่ม การดำเนินกลุ่ม ผู้นำกลุ่ม ประโยชน์ที่ได้รับ เวลาและสถานที่ ข้อเสนอแนะ ซึ่งปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. ความรู้สึกต่อกลุ่ม สมาชิกรู้สึกว่าการเข้ากลุ่มเป็นกันเอง ทำให้กล้าพูดกล้าเปิดเผย และแสดงความคิดเห็น เมื่ออยู่ในกลุ่มสมาชิกรู้สึกอบอุ่น รู้สึกสบายใจ และรู้สึกว่าได้รับความเข้าใจ
2. ความรู้สึกต่อการดำเนินกลุ่ม สมาชิกรู้สึกว่า การดำเนินกลุ่มลักษณะนี้ให้โอกาสทุกคนมีส่วนร่วม แสดงตนอย่างอิสระได้เปิดเผยความรู้สึก และได้เป็นตัวของตัวเอง
3. ความรู้สึกต่อผู้นำกลุ่ม สมาชิกรู้สึกว่าผู้นำกลุ่มให้อิสระ ให้ความเป็นกันเอง มีลักษณะอบอุ่น เป็นมิตร นำไว้วางใจ ยอมรับทุกคนและรับฟังปัญหาอย่างเข้าใจ รวมทั้งให้แนวทางที่เป็นประโยชน์มาก
4. ประโยชน์ที่ได้รับ สมาชิกรู้สึกว่าได้แลกเปลี่ยน ได้ช่วยเหลือกันและกันได้ข้อคิด และมีแนวทางปรับปรุงพฤติกรรมตนให้ดีขึ้น เอาใจใส่ความรู้สึกตนและกล้าเป็นตัวของตัวเอง
5. สถานที่ และเวลา สมาชิกเห็นว่าสถานที่สงบ ร่มรื่น มีความเป็นส่วนตัว และเอื้ออำนวยต่อกิจกรรมมาก ส่วนเวลาจัดได้เหมาะสมดี
6. ข้อเสนอแนะ สมาชิกทุกคนเห็นว่าอยากให้จัดอีกและควรเพิ่มเวลาให้มากขึ้น

การวิเคราะห์ค่าตอบจากแบบสอบถามปลายเปิดทั้ง 6 ด้าน แสดงให้เห็นว่าสมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกทางบวกต่อการเข้ากลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีและได้ร่วมแลกเปลี่ยนช่วยเหลือกันในการพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นการยืนยันถึงผลของการเข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสังจจะแห่งตนนอกเหนือจากผลที่ปรากฏจากแบบวัดภาวะสังจการแห่งตน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสังจจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสรอมทำให้ภาวะสังจการแห่งตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น

